

Wel verdorie.

Terwijl ik een stapel mappen en verschillende losse aantekeningen stevig in mijn handen omklem, baan ik me een weg tussen de meubels die willekeurig in het midden van het gangpad staan. Een stagiair van de schoonmaakploeg dweilt de vloer in de wachtruimte voor mijn kantoor. Vanwege mijn irritatie voor de chaos die hij in de enkele minuten dat ik weg was heeft weten te creëren, schraap ik een paar keer luid mijn keel.

Er komt geen reactie, niets. Luide muziek schettert uit zijn koptelefoon terwijl hij ongestoord verdergaat.

Negeren, Santos. Gewoon negeren.

Het kost me een hoop zelfbeheersing, maar ik weet mijn ergernis weg te slikken en loop zwijgend mijn kantoor in zonder hem erop aan te spreken. Met een plof leg ik de mappen, die ik zonet in de administratieve vleugel heb opgehaald, op de andere stapel documenten die op mijn bureau op me liggen te wachten. Vervolgens druk ik op de knop van mijn afstandsbediening, waardoor de glaswand binnen enkele tellen melkwit kleurt. Weg ermee. Die visuele drukte buiten mijn kantoor wil ik niet meer zien.

Ik stop mijn handen in mijn zakken, loop naar het raam en adem diep in. Mijn kantoor baadt in het middaglicht, maar in mijn hoofd lijkt het alsof ik rondloop in de schemer. Elke stap die ik vandaag zet, klinkt als een donderslag. Elke zucht als een onheilspellende wind. Ondanks dat de felle zonnestrallen door het glas van mijn kantoor priemen, voel ik me werelden verwijderd van de warmte en het licht om me heen.

Terwijl ik naar mijn bureau loop, ga ik met mijn hand over de stoppels op mijn wang. Ik ga zitten en staar gefrustreerd naar mijn computerscherm. De afgelopen uren zijn een ware hel voor me geweest. De gevolgen van mijn daden heb ik duidelijk onderschat. Sinds Emma me

vanochtend heeft gesproken, echoën haar laatste woorden – *ik heb mij verbrand aan jou* – nog steeds na in mijn hoofd. Tijdens het korte telefoongesprek klonk het alsof er iets in haar was gebroken – net zoals het kristallen glas in mijn hand dat brak door de kracht waarmee ik het omlemde toen ze me niet wou vertellen waar ze was.

Had ik kunnen weten dat ze me na het korte gesprek bewust zou negeren nadat ik gisteravond inging op haar smeekbede? *Ja, dat had je kunnen weten.*

Met opgeengkleemde kaken schud ik mijn hoofd. Ik ben vandaag naar mijn kantoor gekomen om te werken, om mezelf af te leiden van wat er gisteren is gebeurd. Piekeren staat niet op mijn planning. De komende uren moet ik me focussen op mijn doel: contracten opnieuw bekijken en aanpassen daar waar het nodig is. Als dat gedaan is, kan ik me richten op het binnenhalen van Edward Johnson als mogelijk nieuwe cliënt.

Begin er dan aan.

Uiterst geconcentreerd blader ik door de losse papieren die ik zonet op mijn bureau heb gelegd. Ik herbekijk de administratie van zowel oude als nieuwe cliënten en ga helemaal op in mijn werk. Nu het bedrijf een naamsverandering ondergaat, zijn verouderde contracten aan vernieuwing toe. Overeenkomsten moeten herschreven worden, terwijl de wensen van de cliënt behouden moeten blijven.

In volledige stilte classificeer ik zorgvuldig de documenten in twee stapels. Vervolgens maak ik een rapport op en noteer hierin de contractnummers die aangepast moeten worden. Ondanks dat ik me energieker voel dan een uur geleden, beginnen de cijfers onverwacht als een carrousel te draaien in mijn hoofd. Mijn vingers gaan haastig heen en weer over het toetsenbord, terwijl mijn gedachten steeds verder afdwalen van mijn werk. Ik denk opnieuw aan Emma, aan de onmacht die ik voelde toen ik wakker werd in een leeg bed. Haar stilte is een nieuwe bron van afleiding voor me. Telkens als ik mezelf toelaat om aan haar te denken – zoals nu – word ik overvallen door een onophoudelijke gedachte-stroom die me meevoert zodat ik moet peddelen om opnieuw controle te krijgen over de rea-liteit. Want wat in mijn hoofd begon als een kabbelend riviertje, verandert langzaam in een woelige waterstroom. Beelden van haar overspoelen mijn brein, genadeloos.

Opnieuw zie ik haar perfecte lichaam voor me, net zoals het vurige verlangen in haar ogen. De herinnering aan de warme klanken in haar stem golven door me heen en voeren me mee naar het moment dat ze gisteren onder me lag.

Ik dacht dat ze een bewuste keuze had gemaakt om met me naar bed te gaan, maar sinds ik haar deze ochtend heb gesproken, twijfel ik. Mijn schuldgevoel wikkelt zich als prikkeldraad om mijn lichaam. Het is net alsof haar stem mijn hoofd niet wil verlaten, alsof ze me iedere keer wijst op mijn fout. Ik had me moeten beheersen, grip moeten houden op de situatie, maar de breekbare lijn tussen spel en controle vervaagde zodra ik haar lippen op de mijne voelde. Als ik sterker was geweest en mijn intuïtie niet had laten overschaduwen door haar aanwezigheid, was er tussen ons niets gebeurd. Dan was ze nog steeds de kleine zus van Marcos. Een verboden vrucht.

De eerstvolgende keer dat ik Emma zie, moet ik me er opnieuw aan herinneren wie ze is: een vrouw met een naar verleden. Als ik haar wil beschermen tegen haar angsten ...